SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 15 OCTOBER 1936

HOE HET KWAM, DAT MOEDER KNORRELINGS TOCH GEEN TULBAND BAKTE

DE MAN, DIE ALLEN RIJK WILDE MAKEN

Een sprookje, dat ons leert, hoe dom het is, te veronderstellen, dat het bezit van goud alleen ons allen gelukkig zou maken. Ook Boker, de tovenaar uit dit verhaal, beging op dit punt een vergissing.

ER was er eens, heel lang geleden, een oude tovenaar. Hij was zo oud, dat hij niet lang meer zou leven. Dat wist hij heel goed en daarom had hij drie leerlingen gezocht, die het moeilijke tovervak van hem moesten leren.

De leerlingen werkten tien jaar bij den tovenaar. Toen kenden ze de helft van alle toverkunsten, die de oude tovenaar kende.

Dat was niet erg veel, maar er kwam plotseling een einde aan het leren, want de oude tovenaar stierf.

De drie leerlingen namen na diens begrafenis afscheid van elkaar en gingen zich elk een woonplaats elders zoeken.

Een van de leerlingen, die Boker heette, een man van ongeveer vijfenveertig jaar, kwam op zijn reizen in een streek, waar de mensen heel hard moesten werken om te kunnen bestaan. Ze waren daar allemaal arm, ze hadden een zwaar leven, maar ongelukkig waren ze niet. Want eten was er voor iedereen, al was het ook heel gewoon eten; en kleren waren er voor elk, al waren het ook geen mooie kleren.

In die streek nu besloot tovenaar Boker te blijven, want hij hoopte, dat hij deze mensen, die het zo moeilijk hadden, gelukkiger zou kunnen maken, dan ze nu waren.

Daarom zocht tovenaar Boker een huis, en hij vond een oude hut aan de rand van het bos. Hij knapte die hut een beetje op; hij plaatste zijn grote, kristallen toverbollen in de hoeken van de hut, hing zijn opgezette krokodil aan het dak op, maakte een tafeltje voor zijn toverboeken en wachtte toen af, wat er gebeuren zou.

In het dorp was het weldra bekend, dat er een tovenaar was gekomen. En die avond kwamen de mensen uit het dorp eens kijken naar den nieuwen bewoner. Ze stonden allemaal op de weg te kijken, maar de luiken voor de vensters bleken gesloten te zijn en zodoende konden de mensen niets zien. Naar binnen durfde nog niemand.

De tovenaar wachtte intussen af. De mensen zouden vanzelf wel komen, dacht hij. En ze kwamen ook. Om elf uur 's avonds, toen het donker en stil was in het dorp, kwam boer Harmsen. Hij klopte aan de deur van de hut en toen hij binnen was, draaide hij zijn pet verlegen in zijn handen rond.

„Ga zitten, boer Harmsen," zei Boker. „Waarom kom je bij me?"

„Tovenaar," antwoordde de boer, „ik kom bij u, om te vragen, of u mij helpen kunt. Ik ben zo arm.... zo vreselijk arm. Ik moet zo vreselijk hard werken om het eten en de kleren voor mijn vrouw en kinderen bij elkaar te krijgen. Zou u mij niet rijk kunnen maken?"

„Ik kan het wel," antwoordde Boker, „maar ik moet er eerst over nadenken. Kom over een week maar eens bij mij terug."

Nauwelijks was boer Harmsen weggegaan, of daar werd al weer aan de deur geklopt. Het was de dagloner Van Putten.

Wat hij zei? Och.... precies hetzelfde als boer Harmsen. En hij vroeg ook hetzelfde: of de

tovenaar hem alsjeblieft rijk wilde maken!

De tovenaar antwoordde weer:

„Ik zal er over denken. Kom over een week maar eens bij mij terug."

Die nacht kwamen er nog tien andere bewoners van het dorp en de volgende dag kwamen er weer een heleboel en zo ging dat door....

Na vijf dagen waren alle dorpelingen bij Boker geweest, en ze hadden allemaal hetzelfde gevraagd: of de tovenaar hen alsjeblieft rijk wilde maken.

En op de ochtend van de zesde dag zat Boker diep in gepeins verzonken. Hij dacht er niet over, sommigen van de bewoners rijk te maken en anderen niet. Dat zou niet eerlijk zijn. Nee...., om al die mensen gelukkig te maken, moest hij ze allemaal rijk maken.

Een hele dag peinsde Boker en toen had hij zijn besluit genomen. Hij zou het doen, hij zou ze allemaal rijk maken.

Op de avond van de volgende dag kwamen alle bewoners van het dorp vragen, of de tovenaar al had nagedacht....

Boker kwam toen voor zijn huis staan en sprak de mensen aldus toe:

„Ga allemaal naar huis. Morgen zult ge zien, wat mijn besluit is!"

De dorpelingen gingen naar huis en ze hadden veel hoop, want anders zou de tovenaar wel dadelijk gezegd hebben, dat hij het niet deed.

Die nacht studeerde Boker in zijn toverboeken. Hij schreef de verschillende spreuken op, die hij nodig had, hij plaatste drie kristallen bollen naast elkaar op zijn tafel en hij begon te toveren.

Hoe hij dat nu precies deed, weet ik niet. want i k b e n g e e n tovenaar.

Maar in ieder geval.... dit kan ik jullie wel vertellen: toen de dorpelingen de volgende morgen wakker werden, vonden ze op hun tafels een kleine houten pot staan, tot de rand gevuld met goudstukken.

Er zat niet zo vèèl goud in die potten, maar het aardige was, dat ze nooit leeg raakten. Je kon er zoveel uit nemen als je wou, er kwam vanzelf weer nieuw goud bij!

Dat was een vreugde in het dorp! Nu waren al die arme mensen plotseling rijk geworden. Nu konden ze kopen wat ze wilden. Mooi zo. Dat zou een gelukkige tijd worden.

Maar de dorpelingen keken wel raar op, toen er die morgen geen bakker kwam!

Hoe zat dat dan? Wel, heel eenvoudig. De bakker was ook rijk geworden en hij zei: „Ben je mal? Dacht je, dat ik nu nog iedere ochtend voor die hete oven ging staan? Ik heb geld genoeg. Ik werk niet meer."

Dat was lastig; nu konden de dorpsbewoners geen brood krijgen. Zij besloten, dan maar bonen te gaan eten.

Dat ging. Bonen konden ze kopen bij den kruidenier. De kruidenier verkocht die morgen al zijn bonen. Toen zei hij: „Zo. Klaar! Nu sluit ik mijn winkel, want ik ben rijk geworden en ik heb geen zin meer, om de hele dag in de winkel te staan."

De bonen waren gauw op; toen begonnen de dorpsbewoners aan de aardappelen. Maar aan de aardappelen kwam ook een eind en de boeren, die allemaal rijk waren geworden, dachten er niet over, om het veld te gaan bewerken.

Zo konden er òòk geen nieuwe aardappels groeien.

Alleen melk.... en kaas en boter, dat was er nog, want de boeren molken hun koeien wel.

Maar de kaas en de boter raakten gauw op, want de boeren zeiden: „We maken geen kaas en boter meer. We zijn rijk. We hoeven niet meer te werken."

En omdat de boeren niet meer op het land werkten, groeiden er ook geen knollen meer, om het vee te voeren, en ze gingen geen gras meer maaien. Daarom raakte het hooi ook spoedig op.

Drie maanden later was er in het hele dorp geen hapje eten meer te vinden.

Goud hadden de dorpsbewoners genoeg, maar wat heb je aan goud, als je er niets voor kopen kunt?

En de dorpsbewoners konden ook niet ergens anders naar toe gaan om eten te kopen, want hun dorp lag midden in een woestijn, en de andere dorpen waren vele dagreizen verwijderd.

Met een paard en wagen zou het misschien nog mogelijk geweest zijn, maar de paarden konden niet meer trekken. Er was geen voer meer voor hen, ze werden zwak en ziek.

Boker zag dat alles aan. Toen begreep hij, dat hij iets heel verkeerds had gedaan. Hij begreep, dat de dorpelingen nu nog veel armer waren dan vroeger.

Want vroeger hadden ze tenminste eten.... en dat was er nu ook niet meer. Ze hadden wel goud, maar goud is niets waard, als je er niets voor kopen kunt!

En op een nacht zat Boker weer gebogen over zijn toverboeken. Hij stelde nieuwe spreuken samen, hij zette drie kristallen bollen op een rij.... sttt.... hij toverde!

Toen de volgende morgen de dorpelingen wakker werden, waren alle goudpotten verdwenen. Zij dachten direct aan Boker, ze werden nijdig.... maar Boker sprak hen toe en ze zagen in, dat de tovenaar goed had gehandeld.

Toen namen de boeren hun spade weer mee naar het veld, ze gingen hard aan het werk; ze werkten nog harder dan vroeger en zo kwam het, dat er weer aardappels groeiden, dat er weer graan werd verbouwd en dat er weer bonen geplukt konden worden.

Het was een harde tijd, vòòr de nieuwe oogst kon worden binnengehaald en de dorpelingen leden gebrek. Maar toen was er weer eten voor allen.

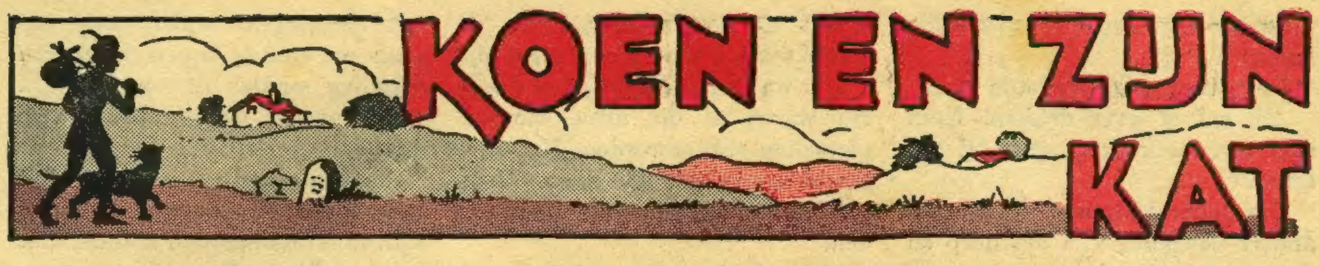
Boker had hard meegewerkt, want hij schaamde zich, omdat hij zo dom was geweest, en hij wilde zijn fout weer goedmaken.

* * *

En nu gaat alles in het dorp weer zijn gewone gang. De bakker bakt weer brood en de kruidenier staat de hele dag achter zijn toonbank.

En zo is het goed. Boker tovert geen goud meer.

A. v. O.

Toen de keukenmeid Koen wilde slaan, vloog de kat haar aan en krabde haar met zijn scherpe nagels over haar been. „Au, oh, oei!" schreeuwde de vrouw, terwijl ze Koen losliet. „Wie doet dat?"

Ze zag, dat ze een flinke, diepe krab over haar been had, maar ze dacht er niet aan, dat de kat dat gedaan had, omdat het dier zich rustig en met een onschuldige snuit zat te wassen.

Nu wilde de keukenmeid Koen weer pakken, om hem te slaan — maar op dat ogenblik ging de deur open en trad een aardig, jong meisje binnen. Dat was het dochtertje van den burgemeester.

„Waarom sla je dien jongen zo?" vroeg het meisje, dat Elise heette, verwonderd. — „Omdat hij in de provisiekamer gegaan is en daar de boel op stelten gezet heeft!" schreeuwde de dikke keukenmeid.

„Dat is niet waar!" riep Koen uit, terwijl Elise voor hem ging staan, om hem te beschermen. „Je moet hem niet slaan," sprak het meisje. „Want ik ben er zeker van, dat er een misverstand is!"

„Een misverstand?!" viel de keukenmeid verontwaardigd uit. „Als die jongen dat niet gedaan heeft, zou ik wel eens willen weten, wie er anders 's nachts in de provisiekamer geweest is!"

„Dat waren de ratten!" riep Koen ten antwoord. Want juist kwam zijn kat uit de voorraadkamer met een dode rat in zijn bek. — „Zie je nu, dat Koen 't niet geweest is?" zei Elise.

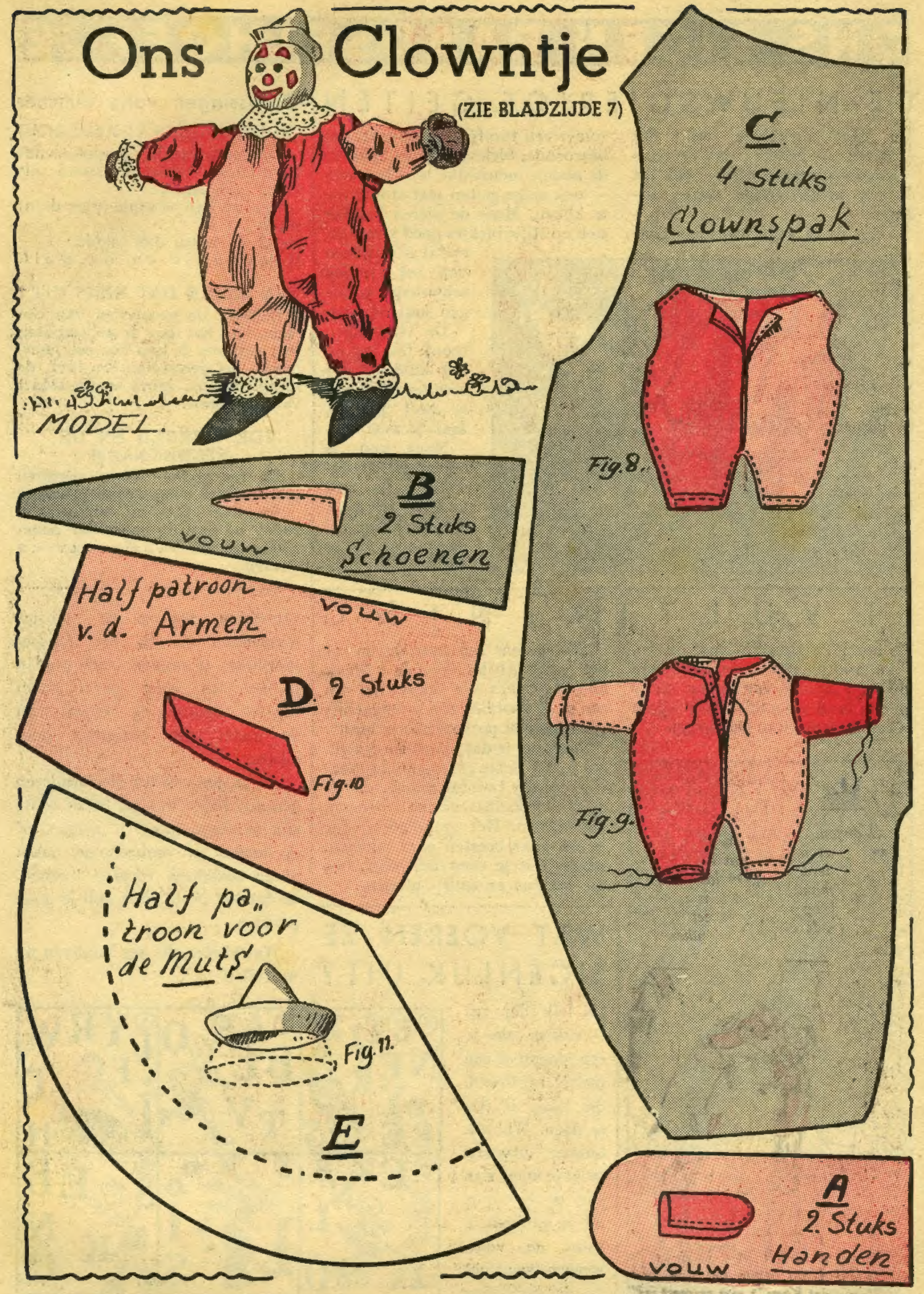
„Jij bent nog eens een lief poesendier!" voegde ze eraan toe, terwijl ze het beest aaide. „Nu krijg je tot beloning 'n schotel heerlijke melk!" Daar had de kat natuurlijk niets op tegen.

Elise wendde zich tot Koen, om hem te troosten: „Trek je er maar niets van aan, hoor! We weten nu allemaal wel, dat jij het niet gedaan hebt, maar die nare, brutale, vieze ratten"

Ons Clowntje

(ZIE BLADZIJDE 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

DE NIEUWSGIERIGE GEITEN

JE weet misschien wel, dat geiten — behalve dat ze reusachtige veelvraten zijn — ook tot de erg nieuwsgierige dieren behoren.

Toen ik in mijn vacantie deze zomer een tuinfeest voor kinderen bijwoonde, bleken daar — behalve de nodige menselijke toeschouwers — ook enige geiten met studie toe te kijken. Maar de dieren hadden zich op stille plekjes goed verstopt, opdat ze ongezien van het vrolijke schouwspel getuigen konden zijn.

De tekening toont, hoe het op dat kinderfeestje toeging. Het was er heel gezellig, zoals je ziet.

Maar kun je ook de geiten ontdekken, die zich zo goed verstopt hebben? Hoeveel geiten waren er wel?

Oplossingen vorig nummer

GROOTVADERS VERTELLING

De naam van het sprookje, dat Grootvader vertelde, stond als volgt getekend:
(b)rood K(o = a)pje (p)en de(n) wol(k = f)
zodat de naam dus luidde: Roodkapje en de wolf.

WIE ZOEKT DAT EENS UIT?

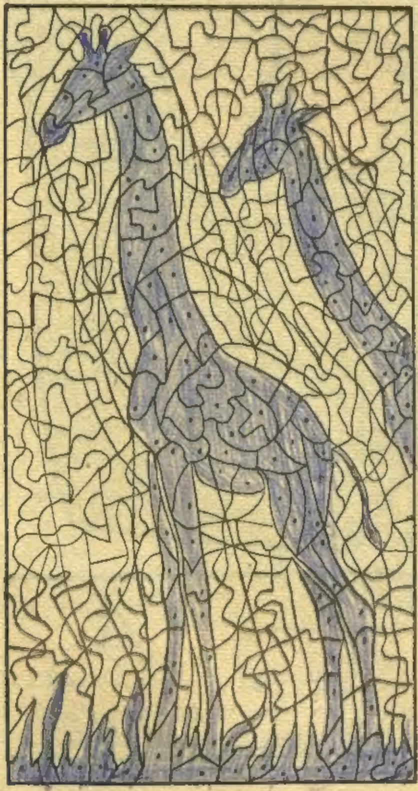
Behalve de voorpoten van een hoen, had het dier de achterpoten van een koe. de kop van een neushoorn, het gewei van een hert. de romp van een zebra en de staart van een pauw.

DE VLIEGER EN DE STEDENNAAM

De zes paren letters moesten aldus achter elkaar gezet worden:
SA—NF—RA—NC—IS—CO
zodat we dan de naam der Amerikaanse stad San Francisco vinden.

INVULTEKENING

JE houdt natuurlijk van dieren, en vooral van vreemde dieren uit verre landen, van dieren, die je in ons land eigenlijk maar alleen in een dierentuin te zien krijgt.

Wil je eens een paar dieren uit het verre Afrika tekenen? Maak dan maar eens alle vakjes, die van een punt voorzien zijn in bijgaande tekening met potlood of inkt zwart.

Wanneer je dat nauwkeurig doet, zul je ten slotte een plaat hebben, waarop een tweetal dieren, die de wijde Afrikaanse velden bewonen, voorkomen. Het grappige is, dat je een paar beesten gaat tekenen, zonder dat je eerst zelf weet, hoe die beesten er zullen uitzien.

WAT VOEREN ZE EIGENLIJK UIT?

IN elk der zes vakjes zie je een jongen of een meisje afgebeeld, die bezig is iets te doen. Wat elk hunner uitvoert, moet je maar zien aan de houding, die ze aannemen, want de voorwerpen, waarmee ze de handeling verrichten, zijn in de plaatjes weggelaten — om het raadsel moeilijker te maken, dat begrijp je wel. In ieder geval staan bij elk plaatje de letters van de naam der bezigheid door elkaar.

Als je dus van een der kinderen geraden hebt, wat hij of zij bezig zijn te doen, moet je nagaan, of de letters er omheen de naam dezer bezigheid vormen kunnen. Is dat het geval, dan heb je goed geraden.

Wat voeren die zes kinderen nu wel uit?

ONS EIGENGEMAAKTE CLOWNTJE

Voor onze handige meisjes

Een plezierig werkje is het maken van zo'n pop

KRANTENPAPIER, 'n beetje touw, wat naaigaren en een paar gekleurde lapjes — ziedaar, meisjes, alles wat we nodig hebben, om een grappige clownspop te maken, zoals die links boven op bladzijde 5 afgebeeld staat.

Op die bladzijde zie je ook de verschillende knippatronen, die je nodig hebt, en die je maar op de stof te leggen hebt, om daarlangs het goed af te knippen. Je moet dan echter een smal randje om het patroon laten staan, daar waar de stukken aanelkaar genaaid worden.

Alvorens je de pop begint te maken, moet je eerst dit gehele stuk doorlezen en daarbij steeds naar de plaatjes kijken, wanneer naar die plaatjes verwezen wordt. Eerst als je alles goed begrepen hebt, begin je de pop te vervaardigen.

Rechts onderaan zie je het patroon A voor de h a n d e n. Voor elke hand knip je een dubbel stuk, vouwt dat, als aangegeven, zoomt het dan als de stippellijn aangeeft en stulpt het vervolgens om, zodat het gezoomde randje aan de binnenkant te liggen komt.

Links boven staat het patroon B voor de s c h o e n e n. Ook hiervan een dubbel stuk per schoen knippen, dan vouwen, zomen volgens de stippellijn en vervolgens omstulpen.

Later worden deze handen en schoenen dan aan de handen en voeten van het papieren model geschoven en vastgebonden gelijk tekening 7 op deze bladzijde toont.

Op blz. 5 staat rechts het patroon C voor het c l o w n s p a k. Volgens dit patroon knip je v i e r stukken, twee aan twee van verschillende kleur; dus b.v. twee rode en twee gele.

Die vier stukken naai je dan zo aan elkaar, dat de twee kleuren elkaar om en om afwisselen, zie fig. 8 op blz. 5. Rondom de halsopening, evenals rondom de openingen van de benen maak je een brede zoom, waardoor een touwtje geregen wordt.

Dan knippen wij twee m o u w e n of armen, in elk der beide kleuren een, volgens patroon D links in het midden van blz. 5; vouwen die mouwen als fig. 10 in dat patroon aangeeft, zomen volgens de stippellijn, en zetten ze vervolgens in de armsgaten van het pakje, gelijk fig. 9 op blz. 5 toont. Aan de polsen der mouwen maken we dan eveneens een flinke

zoom, waardoor we een touwtje rijgen. Tenslotte keren we het gehele costuum binnenste buiten, zodat de naden aan de binnenkant komen te liggen.

De w i t t e c l o w n s m u t s wordt van stof of vilt geknipt volgens het halve patroon E links onderaan blz. 5 en genaaid volgens fig. 11 in dat patroon, waarna de rand wordt omgeslagen, gelijk die figuur eveneens zien laat.

Thans gaan we het h o o f d en het p a p i e r e n g e r a a m t e van de clown maken.

Figuur 1 op deze bladzijde laat zien, hoe we eerst van krantenpapier een stevige rol maken, die 1 centimeter dik en ongeveer 15 cm. lang moet zijn. Om die rol binden we een stukje touw.

Vervolgens wikkelen we om die rol nog meer krantenpapier, echter zodanig, dat aan één kant de dunne rol ongeveer 2 cm. blijft uitsteken (voor de hals). De dikke rol moet 3 tot 4 cm. dik en ongeveer 12 tot 13 cm. lang zijn. Ook deze rol wordt met een touwtje te zamen gebonden. Figuur 2 laat zien, hoe de zaak er dan uitziet.

We knippen van wit goed een vierkant lapje van 20 cm. × 20 cm. en maken hiervan een hoofd door van vloeipapier een stevige bal te maken, waaromheen we het lapje doen, dat onderaan om de papieren „hals" gebonden wordt met behulp van bindtouw. Zie maar naar fig. 3.

Ogen, neus en mond kunnen we met inkt of waterverf op de kop schilderen, maar we kunnen ze er ook met gekleurd garen op borduren. Fig. 4.

In fig. 5 wordt aangegeven, hoe de armen aan de romp bevestigd moeten worden. We maken een rol papier van 21 tot 22 cm. lengte en 1½ cm. dikte, welke rol we dan aan de achterzijde op de romp vastbinden.

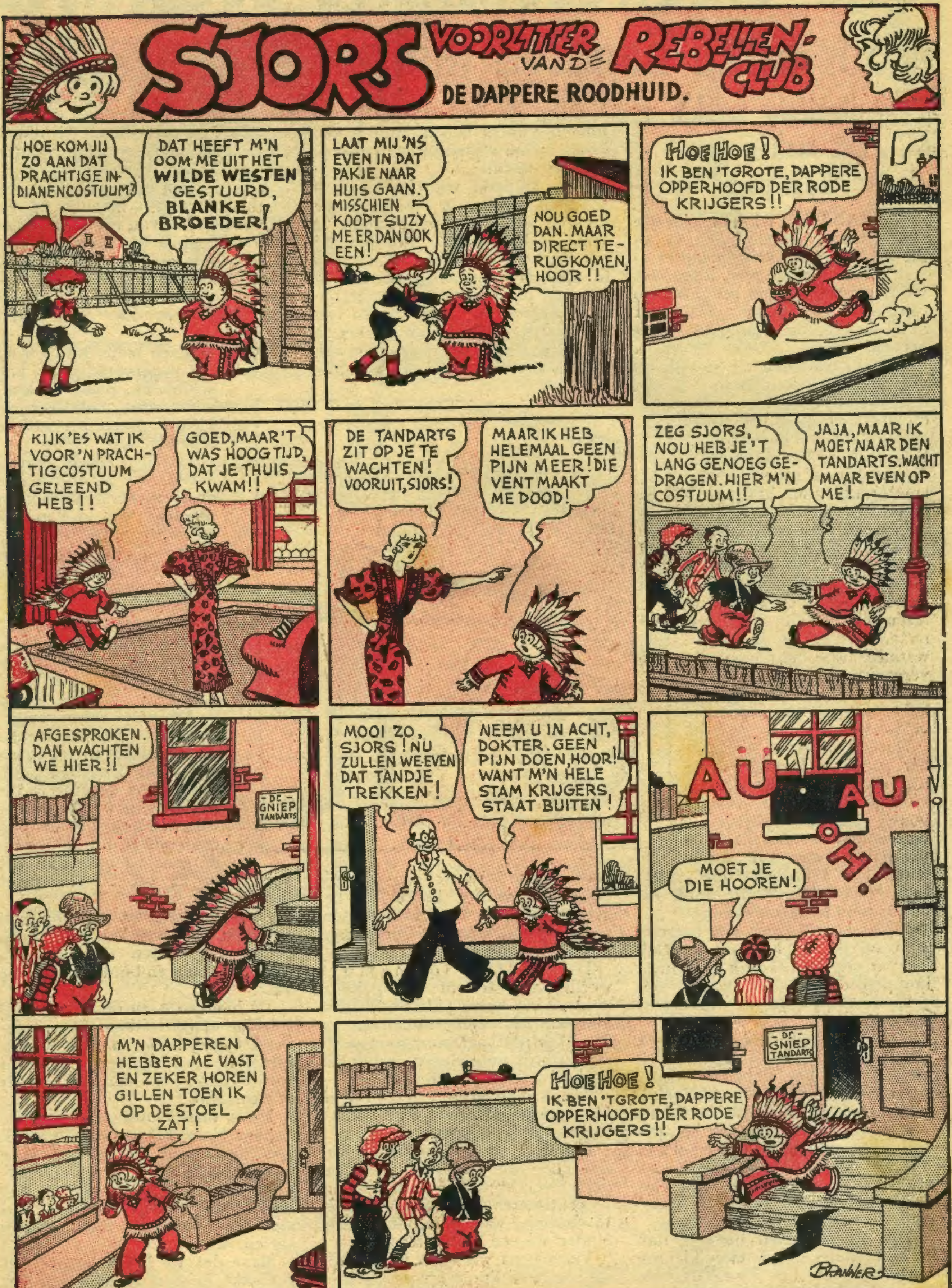
De benen bestaan elk uit een dergelijke rol van 21 tot 22 cm. lengte en 1½ cm. dikte. Aan beide zijkanten van de romp wordt zo'n been vastgebonden; daarna steken we onderaan in elk been een stukje ijzerdraad, om vervolgens de voeten ter lengte van 5 cm. om te buigen; dan ziet de pop eruit als in fig. 6, terwijl de gehele lengte van het ventje nu 22 tot 28 cm. moet bedragen.

Dan trekken we de pop zijn costuum aan, trekken aan hals, polsen en voeten de ingeregen touwtjes dicht en binden die stevig vast.

De handjes A en de schoenen B worden aangetrokken en vastgebonden gelijk fig. 7 dat toont, terwijl de clownsmuts op het hoofd wordt gezet en daaraan wordt vastgenaaid.

Nu is onze clown gereed en we hebben daarmee een aardig stuk speelgoed voor onszelf of voor onze kleinere zus of broer vervaardigd, en een stuk speelgoed, dat tegen een stootje bestand zal zijn en waarmee het prettig spelen is.

Maar dat we het helemaal zelf gemaakt hebben is toch wel het leukste van alles.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
DE DAPPERE ROODHUID.
HOE KOM JIJ ZO AAN DAT PRACHTIGE INDIANENCOSTUUM?
DAT HEEFT M'N OOM ME UIT HET WILDE WESTEN GESTUURD, BLANKE BROEDER!
LAAT MIJ 'NS EVEN IN DAT PAKJE NAAR HUIS GAAN. MISSCHIEN KOOPT SUZY ME ER DAN OOK EEN!
NOU GOED DAN. MAAR DIRECT TERUGKOMEN, HOOR!!
HOE HOE! IK BEN 'T GROTE, DAPPERE OPPERHOOFD DER RODE KRIJGERS!!
KIJK 'ES WAT IK VOOR 'N PRACHTIG COSTUUM GELEEND HEB!!
GOED, MAAR 'T WAS HOOG TIJD, DAT JE THUIS KWAM!!
DE TANDARTS ZIT OP JE TE WACHTEN! VOORUIT, SJORS!
MAAR IK HEB HELEMAAL GEEN PIJN MEER! DIE VENT MAAKT ME DOOD!
ZEG SJORS, NOU HEB JE 'T LANG GENOEG GEDRAGEN. HIER M'N COSTUUM!!
JAJA, MAAR IK MOET NAAR DEN TANDARTS. WACHT MAAR EVEN OP ME!
AFGESPROKEN. DAN WACHTEN WE HIER!!
DE GNIEP TANDARTS
MOOI ZO, SJORS! NU ZULLEN WE EVEN DAT TANDJE TREKKEN!
NEEM U IN ACHT, DOKTER. GEEN PIJN DOEN, HOOR! WANT M'N HELE STAM KRIJGERS STAAT BUITEN!
AU AU AU OH!
MOET JE DIE HOOREN!
M'N DAPPEREN HEBBEN ME VAST EN ZEKER HOREN GILLEN TOEN IK OP DE STOEL ZAT!
DE GNIEP TANDARTS
HOE HOE! IK BEN 'T GROTE, DAPPERE OPPERHOOFD DER RODE KRIJGERS!!
BRANNER